

Στό σύγχρονο Ευρωπαϊκό πολιτισμό δεν είναι μόνο η Ελλάδα που αναγνωρίζει επίσημως συγκεκριμένη θρησκευτική κοινωνία, την Ορθόδοξη Εκκλησία. Και άλλες χώρες πολιτισμού όπως η Μ. Βρετανία και η Δανία αναγνωρίζουν θρησκευτικές κοινωνίες και μάλιστα στη Μ. Βρετανία ο ανώτατος άρχων είναι άρχηγός της Αγγλικανικής κοινωνίας και της Πρεσβυτεριανής «Εκκλησίας» της Σκωτίας και συνεπώς ο συντακτικός νομοθέτης που θέσπισε ότι «έπικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα είναι η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού» δεν εισήγαγε πολιτιστική ή νομική καινοτομία. Απλώς δήλωσε τον σεβασμό του στην μακρά παράδοση και την θρησκευτική συνείδηση της συντριπτικής πλειονοψηφίας του λαού που συγκροτεί τη συντεταγμένη Πολιτεία.

Ταυτοχρόνως όμως το ισχύον Σύνταγμα θεσπίζει το άπαραβίαστο και το ελεύθερο της θρησκευτικής συνείδησης με διάταξη της παραγρ. 1 του άρθρου 13 που δεν αναθεωρείται επειδή αφορά στον σκληρό πυρήνα της συνταγματικής τάξης, εν αντιθέσει με το άρθρο 3 που όρίζει τις «σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας» και που μπορεί να αναθεωρηθεί αν δεν ληφθεί υπ' όψη ότι με την τυχόν αναθεώρησή του ανατρέπονται οι νομικές σχέσεις των Νομικών Προσώπων της Εκκλησίας με το Κράτος, παύει η Συνταγματική προστασία των Καταστατικών κειμένων της Εκκλησίας της Ελλάδος, του Τόμου ανακηρύξεως Αυτόκεφαλίας του 1850 και της Πράξεως του 1928 και βέβαια του ισχύοντος Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος (Ν. 590/1977) με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει για την ευστάθεια και την κοινωνική συνοχή του Έθνους και της Εκκλησίας. Η ανατροπή αυτή αναπόδραστα θα πρέπει να συμπαράσχει για λόγους ισότητας και την νομική σχέση με την Ελληνική Πολιτεία του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου (Κ.Ι.Σ.) και των Ισραηλιτικών Κοινοτήτων που αποτελούν Ν.Π.Δ.Δ. με δικαιοδοτικές αρμοδιότητες διά των Ραββινικών Συμβουλίων στην έννομη τάξη της Ελλάδος, καθώς και των Μουσουλμανικών Μουφτειών που αποτελούν Δημόσιες Υπηρεσίες του Ελληνικού Κράτους, με ωσαύτως δικαιοδοτική αρμοδιότητα.

Τό πρόταγμα του λεγομένου χωρισμού επαναλαμβάνεται από προφανώς αμοίρους νομικής παιδείας, οι όποιοι με έφαλτήριο τό λεγόμενο «θράσος της αγνοίας τους», θέτουν προς κατεδάφισι ό,τι συνιστά τό κράτος δικαίου που επί 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ό λαός μας με αίμα και ιδρώτα. Μιλούν για διακριτότερους ρόλους Εκκλησίας και Κράτους, διάβαζε Έθνος επικαλούμενοι δήθεν προοδευτικά συνθήματα. Οι αντίληψεις όμως περί χωρισμού είναι του περασμένου αιώνα που γεννήθηκαν κάτω από μισαλόδοξο αντιθρησκευτικό και αντικληρικαλιστικό λαϊκιστικό πνεύμα που δεν συμβιβάζεται με τις σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές και θρησκευτικές αντίληψεις και που αναπτύχθηκε σε προτεσταντικές και παπικές χώρες που δεν έχουν καμμία σχέση με τον πολιτισμό και την Ορθόδοξη χριστιανική πίστη του Ελληνικού Έθνους. Τό πρότυπο των δυτικών Κοινωνιών αλλά και του αθεϊστικού ανατολικού μπλόκ που ιστορικά κατέρρευσε παταγωδώς, με τό θρησκευτικό συγκρητισμό και με τον χωρισμό, παράγει μόνο διαλυτικά κοινωνικά φαινόμενα και επιτρέπει την άλωση των κοινωνιών από την παραθρησκεία, τις καταστροφικές λατρείες, την ειδωλολατρεία, τον σατανισμό και τά έγκληματικά φαινόμενα. Οι αντίληψεις περί χωρισμού δεν συμβιβάζονται με τά έλληνικά ιδεώδη και την Ορθόδοξη χριστιανική πίστη που πότισε τις ρίζες του Έθνους μας.

Οι αντίθετοι, οι έξω του χριστιανισμού, αντιπαρέρχονται μία παγκόσμια πραγματικότητα, την πραγματικότητα της αλλαγής του κόσμου από τον Χριστιανισμό. Δεν μιλάμε για την βασιλεία του Θεού, μιλάμε για την κοινωνική πραγματικότητα, για την κοινωνική διάσταση του Χριστιανισμού που έκπολίτισε τον κόσμο και ιδιαίτερα στην χώρα μας, μάς διαφύλαξε διά νά μήν είμαστε τό υπόλοιπο της Ευρωπαϊκής Τουρκίας σήμερα, εξισλαμισμένοι και Τουρκοποιημένοι. Ο Χριστιανισμός συνεπώς κρινόμενος μόνο με κοσμικά κριτήρια είναι μία παγκόσμια θρησκεία που δεν μπορεί νά τεθεί στό κοινωνικό περιθώριο, ούτε νά αγνοηθεί και ασφαλώς δεν είναι δυνατό νά καταπολεμηθεί γιατί είναι θεοσύστατος όργανισμός, όπως απέδειξαν τά δύο χιλιάδες χρόνια της επί γής παρουσίας Του και τά πολυεκατομύρια των μαρτύρων Του.

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι μιά ὁμόδοξη κοινωνία ζυμωμένη μέ τό χριστιανικό πνεῦμα. Ἡ προστατευομένη ἀπό τό Σύνταγμα ἔννοια τοῦ Ἔθνους σύγκειται ἀπό τό ὁμόθησκον, τό ὁμαιομον, τό ὁμόγλωσσον καί τό ὁμότροπον. (Ἡρόδοτος)

Ἡ πρόταση τῆς ἀναθεώρησης τῶν σχέσεων, περνᾷ καί ἀπό τήν θύρα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης τῆς κοινωνιολογίας. Ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς «ἡ θρησκεία εἶναι μία ιδιωτική ὑπόθεση» κατέληξε πάντοτε στήν καταδίωξη καί καταπίεση τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἀμεσες συνέπειες τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προοδευτικός ἐκφυλισμός τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἡ σχετικοποίηση τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως καί ἡ εἰσβολή ξένων ιδεολογιῶν μέ ἐπικίνδυνον γιά τήν ἐθνική ἐπιβίωση περιεχόμενο. Ἡ συλλειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορική πορεία μας, ἔχει ὡς συνέπεια νά εἶναι ἀδύνατον νά αὐτονομηθοῦν οἱ θεσμοί αὐτοί καί νά παύσουν νά συλλειτουργοῦν χωρίς τό ἄμεσο ἐνδεχόμενο ἀρνητικῶν συνεπειῶν στήν ἐθνική πορεία καί ἐπιβίωση.

Ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ (fonctionnalisme) δηλ. τῆς συλλειτουργίας τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Ὅταν στήν ἀθεϊστική Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδάτα» ἀμοιβαιότητων πού ὁδήγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καί 1024/1983 μέ τά ὅποια οὐσιαστικά ἡ ἐθνική Ρωμαιοκαθολική «Ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψε στά ἐπίπεδα συλλειτουργίας μέ τοὺς πολιτικούς θεσμούς καί ὅταν ἐπίσης στήν ἄλλοτε κραταιά Σοβιετική Ἑνωση τό διάταγμα τῆς 5/2/1918 μέ τό ὁποῖο ἐπεβλήθη ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καί Κράτους ἀντικατεστάθη μέ μιά σειρά διαταγμάτων ὅπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καί μέ τήν γνωστή ἡμισυνταγματική ἀναθεώρηση τοῦ 1972 μέ τά ὅποια ἀναγνωρίστηκε ὡς «ἀνεπίσημη θρησκευτική ἐπισημότητα» ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἡ ὄχι ἀνεπίτρεπτη συνθηματολογία τό δῆθεν προοδευτικό πρόταγμα στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ συστατικό τοῦ Ἔθνους;

Τά κόμματα πού μιλᾶνε γιά ἐπαναδιατύπωση τῶν σχέσεων στήν οὐσία στοχεύουν στόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων, θέλουν νά πᾶσουν οἱ πολίτες νά εἶναι θρησκευόντα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἶναι ἀντίθετοι πρός τήν χριστιανική πίστη. Τήν ἀπουσία ὅμως τοῦ θρησκευτικοῦ στοιχείου ἀπό τόν πολίτη θά τήν ὑποκαταστήσει ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τό ὁποῖο ἔχει καί αὐτό θρησκευτικό χαρακτήρα, γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει ἀλλιῶς, ἀφοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο κατά τόν θεωρητικό τῶν Σοβιέτ Λουνάτσάρσκι «τρία πράγματα δέν μπορεῖς νά ἀφαιρέσεις τήν ἐλευθερία, τήν ιδιοκτησία καί τήν μεταφυσική ἀγωνία» καί αὐτό τό στοιχεῖο ὀνομάζεται ἀντιχριστιανός ἢ ἀντιθρησκευτικός πολίτης ἢ ἄθεος πού στρατεύεται στήν «θρησκεία» τῆς ἀθείας. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο τοῦ πολίτου αὐτῶν πού θέλουν καί προβάλλουν τόν λεγόμενο χωρισμό.

Τόν ἀποκαλοῦν μέ πολλά ὀνόματα, φιλικό ἢ ἔντιμο χωρισμό ἢ βελούδινο διαζύγιο ἢ ἀναθεώρηση σχέσεων ἢ ἀναστοχασμό ἢ ἐπαναπλαισίωση, ἢ διακριτότητα δέν ἔχει σημασία. Μέ αὐτόν τόν τρόπο λένε ὅτι τό κράτος θά εἶναι οὐδέτερο πρός τήν θρησκεία καί αὐτό θά εἶναι δῆθεν καλύτερο γιά τήν κοινωνία. Τεχνητός ὅμως χωρισμός τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας στήν κοινωνική της διάσταση καί λειτουργία μπορεῖ νά εἶναι ἀπό νομοθετικῆς πλευρᾶς δυνατός, θά ἀποτελεῖ ὅμως κατ' οὐσίαν κατασκευή ἐνός «ἀνθρωπίνου τέρατος», ἐνός «κοινωνικοῦ θηρίου». Οἱ κοινωνίες δέν ὀργανώνονται μόνο μέ Νόμους ἢ Συντάγματα, ὀργανώνονται καί μέ ἐξωνομικούς κανόνες πού ἀπό πλευρᾶς ἀξίας καί πρακτικοῦ κοινωνικοῦ ἀποτελέσματος εἶναι οἱ σημαντικότεροι.

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι ὀργανωμένη μέ τέτοιους κανόνες, πού εἶναι οἱ χριστιανικοί κανόνες καί ἐπομένως εἶναι λάθος ἡ πολιτική βούληση πού θέλει νά ὁδηγήσει σέ θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τήν ἑλληνική κοινωνία στό ὄνομα τῆς δῆθεν προόδου, γιατί στήν ἑλληνική κοινωνία οἱ θεσμοί συλλειτουργοῦν ἐπειδή συλλειτουργοῦν οἱ ἀνθρώπινες προσωπικότητες. Βέβαια στίς κοινωνίες ὑπάρχουν πολίτες μέ θρησκευτική συνείδηση καί πολίτες χωρίς αὐτήν ἀλλά αὐτό ἀποτελεῖ ἐπιλογή καί ἀνάγεται σέ ἀτομικό δικαίωμα προστατευόμενο συνταγματικά. Ἡ

καθιέρωση όμως πολιτειακά του χωρισμού των κοινωνικών θεσμών είναι τραγικά άγεφύρωτη έκπτωση.

Ο λεγόμενος χωρισμός χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν ή συλλειτουργία των κοινωνικών θεσμών, ή ιδιομορφία του πολιτιστικού και Έθνικού παρελθόντος, οί αντίληψεις και ή ιδιοσυγκρασία του Έλληνικού λαού είναι μία άφελής συνθηματολογία που περιέχει μόνο άγνοια και προκατάληψη. Τό σύστημα τής νόμω κρατούσης Πολιτείας που ισχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα του 1975 παράλληλα μέ τόν ουδετερόθηρσκο χαρακτήρα του Κράτους που εισάγει τό άρθρο 13 του Συντάγματος είναι καθεστώς διακριτών ρόλων αφού Έκκλησία και Πολιτεία είναι κοινωνίες διάφορες, συναφείς όμως και συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά αναγκαία και αναπόφευκτη.

Η ιστορική έμπειρία εφαρμογής του συστήματος τόσο στην χιλιόχρονη βυζαντική περίοδο και την όθωμανική κατοχή, όσον και στην περίοδο του νεωτέρου Έλληνικού Κράτους, αποδεικνύει ότι ή νομική αυτή κατάσταση δεν έβλαψε ούτε την Έλληνική κοινωνία, ούτε τά δικαιώματα των άλλων θρησκευτικών Κοινοτήτων και επί τέλους θέτει τό έρώτημα, ή μετατροπή τής Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Ελλάδος στην όποία πολυειδώς όφείλει τό Έθνος από Ν.Π.Δ.Δ. σέ άπλό Σωματείο ή Ένωση προσώπων θά συμπαράσύρει και τό ύφιστάμενο νομικό καθεστώς των Μουφτειών τής Μουσουλμανικής θρησκευτικής παραδοχής και του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου και των Ισραηλιτικών Κοινοτήτων; Γιατί κάτι τέτοιο δεν προαναγγέλεται.

Τό άρθρο 110 του Συντάγματος επιτρέπει αποκλειστικώς και μόνο την άναθεώρηση όχι όλων αλλά μόνον όρισμένων διατάξεων του Συντάγματος. Και μάλιστα μετά παρέλευση πενταετίας από τής τελευταίας. Τί σημαίνει ή ρύθμιση αυτή; Απλούστατα δύο πράγματα:

Α. Ότι ό Συνταγματικός Νομοθέτης δυσπιστεϊ ώς πρός την ειλικρίνεια των επιχειρούντων την άναθεώρηση και

Β. Ότι ή ως άνω συνταγματική διάταξη εισάγει «έξαιρετικό δίκαιο» οί διατάξεις του όποιου έρμηνεύονται στενώς άπαγορευομένης κάθε διευρύνσεως τής έννοίας και εφαρμογής του. Δεύτερο στοιχείο του άρθρου 110 παρ. 2 του Συντάγματος είναι ότι ή άναθεώρηση του Συντάγματος και μετά την παρέλευση τής 5ετίας δεν επιτρέπεται άορίστως και όποτεδήποτε, αλλά μόνο έφ' όσον διαπιστωθεϊ ανάγκη άναθεωρήσεως και μάλιστα όταν τό άποφασίσει ή Βουλή, την δέ άναθεώρηση θά την έκτελέσει όχι ή Βουλή που διεπίστωσε την ανάγκη αλλά ή έπομένη. Τα ίδια άκριβώς γίνονται δεκτά και από την άλλοδαπή νομική θεωρία και εάν ή άρχή αυτή δεν γίνει σεβαστή έχουμε την δημιουργία «παρασυντάγματος». Επιπρόσθετο χαρακτηριστικό τής δυσπιστίας και του έξαιρετικού δικαίου είναι ή παρ. 5 του άρθρου 110 του Συντάγματος ή όποία αναφέρει ότι ή άναθεώρηση του Συντάγματος άφ' ής άποφασισθ ή δημοσιευθ ή στην Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, δεν τίθεται έν ισχύι αλλά άπαιτείται προς τοϋτο «ειδικό ψήφισμα» τής Βουλής.

Στην Έλληνική έννομη τάξη όπως αναφέραμε ΝΠΔΔ είναι δυνάμει των διατάξεων του Ν. 2345/3.7.1920 (ΦΕΚ 148Α) ως τίθεται και ισχύει μέ τόν Νόμο 3069/31.3.1924 (ΦΕΚ 71Α) και των διατάξεων του Ν. 1920/4.2.1991 (ΦΕΚ 11Α) οί Μουσουλμανικές Μουφτείες οί όποίες είναι δημόσιες ύπηρεσίες μέ την διάταξη του άρθρου 7 του Ν. 1920/4.2.1991 και οί Μουφτηδες μέ την διάταξη του άρθ. 1 παρ. 7 του ίδιου Νόμου διορίζονται και παύονται μέ Προεδρικό Διάταγμα εκδιδόμενο μετά από πρόταση του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων και δυνάμει των άρθ. 4 και 5 του ίδιου νόμου «οί διοριζόμενοι Μουφτηδες και οί τοποτηρητές είναι δημόσιοι υπάλληλοι, κατέχουν θέση Γενικού Διευθυντή και λαμβάνουν άποδοχές Γενικού Διευθυντή μέ βασικό μισθό τόν προβλεπόμενο για τό άνώτερο μισθολογικό κλιμάκιο (1ο) του Ν. 1505/1984», «Ο Μουφτης άσκει δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Έλλήνων πολιτών τής περιφέρειάς του επί γάμων, διαζυγίων, διατροφών, έπιτροπειών, κηδεμονιών, χειραφεσίας άνηλίκων, ισλαμικών διαθηκών και τής έξ άδιαθέτου διαδοχής έφ' όσον οί σχέσεις αυτές διέπονται από τόν ιερό μουσουλμανικό νόμο».

Ἰδιες ρυθμίσεις ἰσχύουν στήν Ἑλληνική ἔννομη τάξη καί γιά τίς Ἰσραηλιτικές κοινότητες μέ τούς Ν. 2456/2.8.1920 (ΦΕΚ 173Α), Ν. 1657/15.1.1951 (ΦΕΚ 20Α) καί Ν. 3817/7.3.1958 (ΦΕΚ 36Α) στούς ὁποίους ὀρίζεται στό ἄρθρο 1 τοῦ Ν. 2456 «Εἰς ἅς πόλεις κατοικοῦσι μονίμως πλείονες τῶν 20 Ἰσραηλιτικῶν οἰκογενειῶν καί λειτουργεῖ Συναγωγή δύναται νά ἰδρυθῇ διά Β. Διατάγματος Ἰσραηλιτική Κοινότης ἀναγνωριζομένη ὡς ΝΠΔΔ», στό ἄρθ. 9 τοῦ ἴδιου Νόμου «Ἐκάστη κοινότητος προΐσταται θρησκευτικῶς εἰς Ἀρχираββίνος, διοριζόμενος καί ἀπολυόμενος διά Β. Διατάγματος προτάσει τῆς κοινότητος». Στό ἄρθ. 12 διαλαμβάνεται «Θρησκευτικό Δικαστήριον φέρον τόν τίτλον Μπεθ-ντίν» καί διοριζόμενον ὑπό τοῦ Ραββινικοῦ Συμβουλίου ἀποφαίνεται ἐπὶ...τῶν περιπτώσεων τῆς συστάσεως καί διαλύσεως τοῦ γάμου μεταξύ Ἰσραηλιτῶν, τῶν προσωπικῶν σχέσεων τῶν συζύγων συνεστῶτος τοῦ γάμου, περί διατροφῆς συζύγων καί τέκνων, περί ἀποδόσεως τῆς προικὸς καί τῶν παραφέρνων συνεπείᾳ διαζυγίου ἐφ' ὅσον αἱ σχετικαὶ ἀξιώσεις ἀπορρέουν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου».

Στόν Α.Ν. 367/7.6.1945 (ΦΕΚ 143Α) στά ἄρθ. 5 καί 6 «συνιστᾶται Κεντρικόν Ἰσραηλιτικόν Συμβούλιον τοῦ ὁποίου τὰ μέλη διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καί Παιδείας» καί στόν Ν. 1657/1951 διαλαμβάνεται στό ἄρθ. 3 παρ. 2 «Ὁ γενικός Ἀρχираββίνος Ἑλλάδος ... διορίζεται καί ἀπολύεται προτάσει τοῦ ἄνω συνεδρίου διά Β.Δ. προκαλουμένου ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καί Ἐθνικῆς Παιδείας».

Μέ τόν Ν. 590/16.3.1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ 146Α) στό ἄρθ. 1 ἐδ. 4 διαλαμβάνεται «Κατά τὰς νομικάς αὐτῶν σχέσεις ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, αἱ Μητροπόλεις, αἱ Ἑνορίαί μετὰ τῶν Ἑνοριακῶν αὐτῶν Ναῶν, αἱ Μοναί, ἡ Ἀποστολική Διακονία, ὁ ΟΔΕΠ, τό ΤΑΚΕ, τό Διορθόδοξο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ΝΠΔΔ», στό ἄρθ. 26 ὀρίζεται στήν παρ. 1 διά τούς Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι «Μετά τήν πρός τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων γνωστοποίηση ὑπό τῆς ΙΣΙ τῆς ἐκλογῆς, τῆς τελέσεως τοῦ μηνύματος καί τῆς χειροτονίας τοῦ ἐκλεγέντος...ἐκδίδεται ἐντός 10 ἡμερῶν προτάσει τοῦ ἀσκοῦντος μόνον ἔλεγχον νομιμότητος Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων Προεδρικόν Διάταγμα περί ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως τοῦ ἐκλεγέντος δημοσιευόμενον διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως». Μέ τόν Ν. 4301/7.10.2014 (ΦΕΚ 223Α) παρέχεται ἡ Νομική Προσωπικότης Θρησκευτικοῦ Προσώπου σέ ὅλες τίς γνωστές ἐν Ἑλλάδι Θρησκευτικές Κοινότητες.

Ἀπό τίς ἀνωτέρω παρατιθέμενες διατάξεις ἀποδεικνύονται οἱ ὑφιστάμενοι διακριτοὶ ρόλοι Ἐκκλησίας Πολιτείας καί τό οὐδετερόθρησκο τοῦ Κράτους.

Μέ τό ἄρθρο 13 παρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἔχει κατοχυρωθεῖ θεσμικῶς ἡ ἐλευθερία θρησκευτικῆς συνειδήσεως κάθε Ἑλλήνος πολίτου καί ἡ ἀπρόσκοπτος λατρεία τῶν γνωστῶν θρησκειῶν (τῶν μὴ ἐχόντων κρύφια δόγματα καί λατρεία ἀντικειμένη στά χρηστά ἥθη καί τήν ἔννομη τάξη).

Ὡσαύτως μέ τίς παραπάνω παρατιθέμενες νομικές διατάξεις καί οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες-δημόσιες ὑπηρεσίες καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες-ΝΠΔΔ ἀσκοῦν δικαιοδοτική ἀρμοδιότητα τοῦ Κράτους ἐπὶ Ἑλλήνων πολιτῶν Μουσουλμανικῆς ἢ Ἑβραϊκῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς. Τό δικαίωμα αὐτό δέν ἀναγνωρίζεται στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία καί δέν τό διεκδικεῖ.

Ἡ Ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, πού διέπει τόν θεμελιώδη Νόμο τοῦ Κράτους, τό Σύνταγμά μας (ἀρ. 13) πηγάζει ὄχι μόνο ἀπό τήν ἰδιοπροσωπεΐα μας ἀλλά κυρίως ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί τίς Εὐαγγελικές Ἀρχές τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἀσφαλῶς ἀπό τήν αἰώνια διακήρυξη τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθει» (Μαρκ. 8, 34). Ἡ εὐλογημένη χώρα μας εἶναι μία χώρα στήν ὁποία οἱ πάντες ἀπολαμβάνουν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὐδέν πλεονέκτημα ἔχει πέραν τῆς διά τούς γνωστούς ἱστορικούς λόγους ἀναγνωρίσεως

ὅτι τὰ Νομικά Αὐτῆς Πρόσωπα κατὰ τὰς νομικάς τῶν σχέσεις εἶναι εἰδικά Ν.Π.Δ.Δ. (ἄρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) ποῦ συνεπιφέρει ὁμῶς καί τὴν ἐποπτεία καί τὸν δημοσιονομικὸ ἔλεγχον ὑπὸ τῶν ἐλεγκτικῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους! Ὅπως εὐστόχως ἀναφέρει ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 68 παρ. 1 παρ. 3 τοῦ Ν. 435/2014 : «Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου ἔχει ἀποσαφηνίσει καί σέ Ἑλληνικὴ ὑπόθεσις (ΕΔΔΑ Holy Monasteries c Greece) καί σέ ὑποθέσεις μεταξύ ἄλλων εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν καί Ἐκκλησιῶν μέ νομικὴ μορφή Ν.Π.Δ.Δ., ὅτι, παρότι στὰ κράτη αὐτὰ οἱ Ἐκκλησίαι εἶναι νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, εἶναι «μὴ κυβερνητικοὶ ὀργανισμοί» καί ἔχουν πλήρως δικαίωμα αὐτοδιοίκησης τῶν ὑποθέσεων τοὺς ἔναντι τοῦ Κράτους μέ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τοὺς (ΕΔΔΑ Holy Synod of the Bulgarian Orthodox Church c. Bulgaria, ΕΔΔΑ Siebenhaar c. Allemagne, ΕΔΔΑ Reuter c. Allemagne, ΕΔΔΑ Muller c. Allemagne, ΕΔΔΑ Fernandez Martinez v. Spain, ΕΔΔΑ Schuth c. Allemagne, ΕΔΔΑ Obst c. Allemagne). Ἔτσι, εἰσάγεται μία γενικὴ ρύθμιση γιὰ αὐτὰ τὰ εἰδικὰ νομικά πρόσωπα, ἥτοι τὰ νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Δωδεκανήσου καί Ἐξαρχίας Πάτμου, τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων, τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Ὄργανισμοῦ Περιθάλψεως καί Αποκαταστάσεως Ἰσραηλιτῶν Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ διευκρινιστεῖ ὅτι αὐτὰ δεν ταυτίζονται με τὰ κρατικά ν.π.δ.δ. καὶ δεν ὑπάγονται στὶς διατάξεις δημοσίου δικαίου, που ἀφοροῦν τῇ Γενικῇ Κυβέρνησιν καί τὸ δημόσιο τομέα -στενὸ ἢ εὐρύτερο- ἐκτός ἐὰν τὸ ὀρίζει ρητὰ κάποια συγκεκριμένη διάταξις.

Ὡστόσο, συνεχίζουν νὰ ἰσχύουν οἱ τυχόν μέχρι σήμερα ἐφαρμοζόμενες σ' αὐτὰ διατάξεις, ποῦ ἀφοροῦν στὴν ἐποπτεία τοὺς καί τὸν δημοσιονομικὸ ἔλεγχον τοὺς καθὼς καί τὴν πρόσληψη καί τὴν κατάστασις τοῦ προσωπικοῦ τοὺς (π.χ. τὸ ἄρθρο 45 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 γιὰ τὸν διαχειριστικὸ ἔλεγχον τοῦ κράτους στὶς ἐκκλησιαστικὰ διαχειρίσεις ἢ τὸ ἄρθρο 1 τοῦ Ν. 3812/2009 γιὰ τὴν πρόσληψη ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων μέσω Α.Σ.Ε.Π.). Διευκρινίζεται ἐπίσης ὅτι σέ ὅσες περιπτώσεις τὰ παραπάνω θρησκευτικὰ νομικά πρόσωπα λαμβάνουν ἐπιχορηγήσεις καί κάθε εἶδους χρηματοδοτήσεις ἀπὸ τὸ Κράτος ἢ εὐρωπαϊκοὺς πόρους ὑποχρεοῦνται νὰ ἀκολουθοῦν τὴν κείμενη νομοθεσία δημοσίου δικαίου κατὰ τὴν διαχείριση αὐτῶν τῶν χρηματικῶν ποσῶν (π.χ. ἀνάθεσις συμβάσεων ἔργων) καί ὅτι ὑπάγονται στὸν ἴδιο δημοσιονομικὸ ἔλεγχον, ποῦ ὑπάγονται καί τὰ ἐπιχορηγούμενα κρατικά Ν.Π.Δ.Δ.». Τὴν αὐτὴ ὁμῶς νομικὴ προσωπικότητα μέ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πάλι δι' ἱστορικοὺς λόγους ἔχουν ὅπως προαναφέραμε καί τὸ Κεντρικὸ Ἰσραηλιτικὸ Συμβούλιον τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικὲς κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α' 173) ΑΝ2544/1940 (ΦΕΚ Α' 287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α' 144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α' 40) ἐνῶ οἱ 3 Μουσουλμανικὲς Μουφτεῖες Ξάνθης, Κομοτηνῆς καί Διδυμοτείχου εἶναι «δημόσιαι ὑπηρεσίαι τοῦ Κράτους». Κατὰ ταῦτα μέ ποῖο νόμιμο τρόπο θὰ ὑποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικὸ Πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ἰδίου δικαίου (Θρησκευτικὸ Πρόσωπον) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α' 223/17.1.2014) τὴν στιγμὴ ποῦ θὰ παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τὸ Κεντρικὸ Ἰσραηλιτικὸ Συμβούλιον τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικὲς Κοινότητες καί δημόσιαι ὑπηρεσίαι τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικὲς Μουφτεῖες;

Καί μέ ποῖο νομικὸ τρόπο κατ' ἐπιταγὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τοῦ Συντάγματος θὰ ὑποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικὲς Μουφτεῖες σέ Ν.Π.Ι.Δ. καί οἱ Ἰσραηλιτικὲς Κοινότητες γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν υποβάθμισις τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Κι ἀκόμη ὑφίσταται σήμερα πολιτικὴ δυνατότης υποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῶν Μουφτειῶν τῆς Ἑλλάδος ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τότε ἡ Μουσουλμανικὴ μειονότητα δικαίως θὰ διεκδικήσῃ τὴν ἐκλογὴν ἀπὸ αὐτὴν ἀντὶ τοῦ διορισμοῦ ἀπὸ τὸ κράτος τῶν Μουφτήδων; Σήμερα τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιον ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τὸ πολὺ εὐαίσθητον νομικὸ θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντὶ τῆς ἐκλογῆς ἀπὸ τὴν Μουσουλμανικὴν μειονότητα, στηριζόμενο στὸ γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικὲς Μουφτεῖες εἶναι δημόσιαι ὑπηρεσίαι τοῦ Κράτους καί ἔχει τὸ Δημόσιον τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τὴν σχετικὴν δικαιοδοσίαν. Ἐάν ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει πρόβλημα μέ τὴν «ἐκλογὴν» τῶν Μουφτήδων ἀπὸ τὸ Τουρκικὸ Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς ἢ «Κοσοβοποίηση» τῆς Θράκης θὰ εἶναι θέμα ὀλίγων μηνῶν.

Μέ την πρόταση αναθεώρησης των σχέσεων μέ ένα λόγο επιδιώκεται ή περιθωριοποίηση της Έκκλησίας ή όποία γιά τούς επιθυμούντας τόν λεγόμενο χωρισμό εἶναι ἄχρηστη μέσα στήν κοινωνία καί συνεπῶς ἕνας χωρισμός θά ὑποκρύπτει «κρυφό διωγμό» καί θά συνδράμει μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὥστε ή Έκκλησία νά ὀδηγηθῇ κατά τή γνώμη τους σέ μαρasmus. Οἱ «καλοί» ὁμως αὐτοί «πόθου» στεροῦνται σοβαρότητος γιὰτί ἀγνοοῦν τό πασιδῆλο γεγονός ὅτι οἱ πολίτες εἶναι συγχρόνως καί θρησκευτικές προσωπικότητες καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν στά δύο ὥστε τό Κράτος νά πάρει τόν «πολίτη» καί ή θρησκεία τόν «θρησκευτικό πολίτη».

Τό αἶτημα τοῦ λεγομένου χωρισμοῦ χωρίς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψη ή ὀργάνωση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, τά μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικός φονταμενταλισμός τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικά ὅπως εἶπαμε μιά ἀφελῆς συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψη. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικό καί μεταρρυθμιστικό θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ Ἐθνους ἀπό τήν Έκκλησία γιὰτί ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῇ οἱ διακριτότατοι ρόλοι Έκκλησίας καί Πολιτείας στά ὅρια τῆς ἐκκοσμίκευσης, ἀλλά ή ἀντιμετώπισης τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εὐνοιοκρατίας καί κομματοκρατίας καί τῆς σοβούσης ἠθικῆς σήψεως καί διαφθορᾶς.

Ἀδαῶς φερόμενοι οἱ θέτοντες τό λελυμένο αὐτό ζήτημα ἐδῶ καί 43 χρόνια ἀπό τό ἰσχύον Σύνταγμα ἐπιζητοῦντες τόν χωρισμό ἰσχυρίζονται ὅτι θά ἀπαλλαγῇ δι' αὐτοῦ ή Πολιτεία καί ἀπό τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί θά ἰδιοποιηθῇ τήν Έκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία, λησμονοῦν ὁμως ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ή Ἑλλάδα ἀποτελεῖ Κράτος Δικαίου καί ὅτι τήν ἀπάντησι στοῦς «εὐσεβεῖς πόθους» τους ἔδωσε τό Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ.) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καί 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασιν 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὀριστικά ή νομική θέση τῆς Έκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνική Πολιτεία καί ἀναγνωρίζεται ή δικαϊκή ἀρχή τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτηση κυριότητος ή ἄλλου ἐμπράγματος δικαιώματος πρὶν ἀπό τήν εἰσαγωγή τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατά τό δίκαιο πού ἴσχυε ὅταν ἐγιναν τά πραγματικά περιστατικά γιά τήν ἀπόκτησή τους» καί δι' αὐτῶν οὐσία ή Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξύ Έκκλησίας καί Πολιτείας.

Ἐπομένως μέ τόν τυχόν χωρισμό Έκκλησίας καί Πολιτείας ἐφ' ὅσον ή χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρίσκεται ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καί νά εἶναι ὑποκείμενο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καί Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῇ ή μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατά τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς Χώρας ὡς ἀντίδοσι γιά τό 96% τῆς Έκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατά καιρούς ἀπό τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους προσέλαβε, ἥ νά διακοπῇ ή μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί νά ἐπιστραφῇ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἀπό τοῦ ἔτους 1833, διὰ τήν νομικήν καί ἱστορικήν κατοχύρωσιν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ Ἱερώνυμος μέ τό περισπούδαστο Ἱστορικό πόνημά Του «Ἡ ἀπάντησι τῆς Έκκλησίας στά μυθεύματα τοῦ Ἀντικληρικαλιστικοῦ Λαϊκισμοῦ» (Ἀθήνα 2016) ἀπέδειξε τήν ἀλήθεια, ἥ νά ἀποζημιωθῇ δι' αὐτήν ή Έκκλησία. Συνεπῶς ὁμιλοῦμε γιά τρισεκατομμύρια Εὐρώ πού καθιστᾷ τό γεγονός τῆς ἀμφισβήτησεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τήν οἰκονομική πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό καί ἀνόητο.

Παρεμπιπτόντως ή συγκεκριμένη ἀπόφασιν τοῦ Ε.Δ.Α.Δ. ἀποτελεῖ νομολογία καί πρόκριμα γιά ὁμοειδεῖς ὑποθέσεις στό μέλλον, διότι τό Ε.Δ.Α.Δ. εἶναι τό μόνο ἀρμόδιο νά κρίνῃ γιά τήν παραβίαση τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης καί ὑπερτερεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων τῆς Ἑλληνικῆς ἐννόμου τάξεως. Μέ τήν ἀπόφασιν αὐτή ἐκρίθη ὀριστικά καί ἀμετάκλητα τό κεφάλαιο τῆς ἀμφισβήτησεως τῆς Έκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπό συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἕως σήμερα.

Ἡ Έκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἱερές Μητροπόλεις μέ τά ἐκκλησιαστικά τους ἱδρύματα, οἱ Ἱερές Μονές καί οἱ Ἐνορίες, οἱ ὅποιες εἶναι ξεχωριστά μεταξύ τους νομικά πρόσωπα, καταβάλλουν κάθε

χρόνο στίς κατά τόπους Δ.Ο.Υ. τίς παρακάτω νομοθετημένες φορολογικές ύποχρεώσεις τους:
Φόρο επί τῶν κατ' ἔτος μισθωμάτων, πού εἰσπράττουν ἀπό ἀκίνητα, μέ συντελεστή 20% ἐπὶ τῆς ἀξίας τους,

Συμπληρωματικό φόρο ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τους ἀπὸ οἰκοδομές καί ἐκμισθώσεις γαιῶν μέ συντελεστή 3%,

Προκαταβολή τοῦ φόρου (γιά τό ἐπόμενο ἔτος) μέ συντελεστή 55% ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ παραπάνω συμπληρωματικοῦ φόρου,

Φόρο ἐπὶ τῆς ἀκινήτης περιουσίας τους μέ συντελεστή 3% ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικῆς ἀξίας τους (ἐκτός ἐάν πρόκειται γιά οἰκοδομήματα λατρευτικῆς, ἐκπαιδευτικῆς, θρησκευτικῆς ἢ κοινωφελοῦς χρήσεως π.χ. Ἱ. Ναοί, γηροκομεῖα, χῶροι συσσιτίων),

Φόρο ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν καί δωρεῶν μέ συντελεστή 0,5% ἐπὶ τῆς ἀξίας τους,

Τέλος χαρτοσήμου καί δικαιώματα ΟΓΑ συνολικοῦ ποσοστοῦ 2,40% ἐπὶ κάθε χρηματικῆς παροχῆς πιστῶν πρὸς τοὺς Ἱ. Ναοὺς λόγῳ ἱεροπραξιῶν.

Ἐπίσης τά παραπάνω νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας παρακρατοῦν καί ἀποδίδουν στίς Δ.Ο.Υ. τά παρακάτω φορολογικά ἔσοδα :

Φόρο μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν γιά τοὺς ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλήλους καί συνεργάτες τους, πού ἀμείβονται ἀπὸ τόν προϋπολογισμό τους,

Φ.Π.Α. μέ τοὺς προβλεπομένους συντελεστές γιά ὑπηρεσίες καί ἀγαθά,

Φόρο εἰσοδήματος μέ συντελεστή 8% σέ ὅλα τά τιμολόγια παροχῆς ὑπηρεσιῶν,

Φόρο εἰσοδήματος μέ συντελεστή 4% σέ ὅλα τά δελτία ἀποστολῆς ἀγαθῶν καί μέ συντελεστή 1% γιά τά ὑγρά καύσιμα.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ δήλωσή Της τόνισε ὅτι ἀφ' ἑνός ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τόν φόρο ἀκινήτης περιουσίας γιά τά ἀκίνητα λατρευτικῆς, θρησκευτικῆς καί κοινωφελοῦς χρήσεως ἰσχύει ἀπὸ τό ἔτος 2008 γιά ὅλα τά θρησκευτά καί δόγματα, πού ἔχουν ἀκίνητη περιουσία ἐντός Ἑλλάδος καί ἀφ' ἑτέρου ὅτι, παρότι τά ἔσοδά Της προέρχονται μέχρι σήμερα ἀπὸ τό ὑστέρημα πιστῶν καί χρησιμοποιοῦνται γιά τήν συντήρηση τῶν θρησκευτικῶν καί κοινωφελῶν Της ἰδρυμάτων, οὐδέποτε ζήτησε κάποια ἄνιση φορολογική μεταχείριση σέ σχέση μέ τοὺς ὑπολοίπους φορολογούμενους μὴ κερδοσκοπικούς ὁργανισμούς τῆς Χώρας.

Αὐτό πού χρησιμοποιεῖται ὡς πολιτική «καραμέλα» τῆς δῆθεν ἀναγκαιότητος ἀναθεωρήσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος γιά νά συνάδει δῆθεν μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 καθὼς καί ἡ κατάργηση τοῦ προοιμίου, σκοπίμως καί ἐπικινδύνως καί ἀντεθνικῶς παραβλέπει τήν πρόδηλη causa τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 γιά τήν διακράτηση καί διασφάλιση τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς ἀπὸ σχισματικές καταστάσεις πού ἀναπόδραστα θά ἀπομειώσουν τήν ἐθνική ἐνότητα. Ὁ συνταγματικός νομοθέτης μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 περιβάλλει μέ συνταγματικό κῦρος τά καταστατικά κείμενα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Τόμο Αὐτοκεφαλίας 1850 καί τήν Πράξη παραχωρήσεως ἐπιτροπικῶς τῆς διοικήσεως τῶν Νέων Χωρῶν τοῦ 1928, ἀναγνωρίζοντάς τιν κανονιστικῶς καί διαπιστωτικῶς ὡς ἐπικρατοῦσα Θρησκεία καί ἀπαγορεύοντας τήν ἀλλοίωση τοῦ κειμένου τῆς Ἀγίας Γραφῆς γιά νά διασφαλίση τήν κοινωνική συνοχή καί ἐνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, πού εἶναι ὁμοιογενές θρησκευτικά σέ μεγάλη πλειονοψηφία. Ὅσον ἀφορᾷ στό προοίμιο τοῦ Συντάγματος πού ἀναφέρεται σέ ὅλα τά Συντάγματα τῆς ἐλευθέρης Ἑλλάδος, ἐκτός τοῦ

Συντάγματος τοῦ 1927 ἀποτελεῖ συμπεριλαμβανόμενο στό Σύνταγμα τῆς Χώρας καί τό σχετικό ΦΕΚ τήν σφραγίδα ἐνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καί τήν αἰώνια ἱστορική διακήρυξη τῆς παλιγγενεσίας του μετά ἀπό τέσσερις αἰῶνες ἀφορήτου δουλείας.

Μετά τά ἀνωτέρω καί ἡ δῆθεν νομιμοποίησις τοῦ «χωρισμοῦ» μέσῳ «συμβουλευτικοῦ» δημοψηφίσματος πού δέν προβλέπει βεβαίως τό Σύνταγμα θά πρέπει νά ἐξηγήσῃ στούς ἀδαεῖς τί ἀκριβῶς νομικά ὑποδηλώνει ὁ πολλά (!) ψευδοὑποσχόμενος αὐτός ὅρος, ὅτι δηλαδή χωρισμός σημαίνει τήν μετατροπή οὐσίας τοῦ νομικοῦ χαρακτηῖρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων ἀπό Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου σέ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου τήν ἴδια στιγμή πού οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες εἶναι Δημόσιες Ὑπηρεσίες καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες Ν.Π.Δ.Δ.

Τίθεται δέ τό ἐρώτημα στούς δημοσιολογούντας γιά τό ζήτημα, ἐάν ἔχουν σκεφθεῖ σοβαρῶς τήν μεταλλαγή τῶν Κληρικῶν μέ τόν λεγόμενο «χωρισμό», σέ ἀπλούς ἰδιῶτες πού ἀποκοτῶν τό δικαίωμα καί τοῦ ἐκλέγεσθαι, πού σήμερα τό στεροῦνται, ἔνεκεν τῆς ιδιότητός των ὡς προεχόντως θρησκευτικῶν λειτουργῶν, θρησκευτικῆς ὀντότητος πού ἀναγνωρίζεται ὡς ΝΠΔΔ, ἐάν θά εἶναι δυσχερές διά τούς 82 Μητροπολίτας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἐπιτύχουν τήν ἐκλογή τους μέ ὅποιαδήποτε κόμματα στό Κοινοβούλιο καί νά συγκροτοῦν μία ἄτυπη ὁμάδα 82 Βουλευτῶν ἀπό τούς 300 στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο;

Τότε ἀσφαλῶς θά δικαιῶνται νά ὁμιλοῦν γιά θεοκρατική Πολιτεία. Καί μήν ἐπικαλεσθεῖ κάποιος τίς γνωστές διατάξεις τοῦ 7ο Κανόνος τῆς ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού ἀπαγορεύουν τήν ἐμπλοκή σέ κοσμικά ἀξιώματα, γιατί θά κατισχύσει ἡ ἀρχή *lex suprimus salviae Ecclesiae*.

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ